

Олена Мамчич

народилася в Чернігові, закінчила філологічний факультет Київського державного університету імені Т. Г. Шевченка. Кандидатка педагогічних наук, доцентка кафедри мов і методики їх викладання Національного університету «Чернігівський колегіум» імені Т. Г. Шевченка. Відмінник освіти України. Нагороджена знаком МОН України «Василь Сухолинський».

Авторка 189 наукових та науково-методичних праць, 8 поетичних збірок, 62 поетичних антологій, що видані в Україні та поза її межами, редакторка, перекладачка. Керівниця обласної літературної студії «Гарт» при Чернігівській обласній організації НСПУ.

Дипломантка Всеукраїнського літературного конкурсу «РУСЛО» (Київ, 2007 р.). Лавреатка Чернігівської обласної літературно-мистецької премії імені Леоніда Глібова (2017 р.) та обласних літературних конкурсів «Книга року» (2017 р. та 2018 р.) в номінації «Поезія». Членкиня літературної спілки «Чернігів».

Олена Мамчич

*«Загоріаю слова
у вічність...»*

Поезії

Олена Мамрут

*«Загоріаю слова
у вірність...»*

Поезія

*Чернівці
Видавництво «Десна Поліграф»
2021*

УДК 821.161.2-1
М 22

Редакторка – Любов Райська,
кандидатка педагогічних наук, доцентка кафедри
мов і методики їх викладання
Національного університету «Чернігівський
колегіум» імені Т. Г. Шевченка

Олена Мамчич
М 22 **«Загортаю слова у вічність...»** Поезії.
Чернігів : Десна Поліграф, 2021. 120 с.

ISBN

Ну кому зараз потрібні вірші?.. Прагматичний час, у якому правлять життям зовсім інші «цінності»... Але так хочеться іноді відчути магію та силу Його Величності Слова, зануритися у глибини його значень, захопившись таїною філософії змісту і тим, що робить його яскравим і неповторним...

Дев'ята книга авторки має інтелектуальне та духовне навантаження, спрямоване на читача, який знаходиться у центрі подій, що творяться перед його очима. Емоційна ліричність образів її творів приваблює повагою до Слова та не залишає байдужим кожного з нас.

УДК 821.161.2-1

ISBN

© Мамчич О., 2021

*Усім, кого пам'ятаю
і люблю...*

*«Ми інші у пам'яті
ітерикої волі...»*

* * *

доволі ще отаманів епохи,
залишених у спадок
братерством слова і справи
прийдешнім поколінням...
руйнує час втоми і бруду
спустошені душі,
не полишаючи тих,
хто зветься Людиною...
міркує світ: а чи варто
боротися і втрачати
або ж, втрачаючи згублені долі,
боронити минуле?..
а в очах – страх
усього того, що чекає
нового жертвовного покаяння
заколиканих тим часом...
що пнеться по душах і серцях тих,
хто залишився у минулому
без майбутнього...

«Загортаю слова у вічність...»

* * *

від голоду вмирала земля...
загортала у смуток свої надії...
блукала десь сонячна тінь,
пересічними кроками совалась
по селах і містах...
здавалася такою незвичною,
безкрило безпорадною...
ти все бачила, земле,
згадуючи минуле,
живучи майбутнім,
очікуючи теперішнього дива
від безпозитивного періоду
свого життя...
куди дивишся, земле?
кого згадуєш у журливих днях
буремних років,
блукаючи островами змін
на розлогих підступних вітрах?
ти вічна, земле...
і поки ти мрієш
про миттєвості щастя,
ми йдемо твоїми вірними стежками,
спокутуючи свої гріхи,
схиляючись у молитвах
перед твоєю неповторною
могутністю...

«Ми ішли у пам'яті першої волі...»

* * *

одягаєш знову настрій...
 червоних маків нашестя –
 єдиний шлях потрапити
 в історію сьогодні...
 твоя ніч, твій день...
 сни рухають тобою,
 думки розпластані...
 живильним кормом
 годують стомленим поглядом
 минуле...
 дрібні забаганки сольного співу,
 загострені почуття чогось далекого,
 змарнілого у п'їтми буття ...
 яка вдача раптом випала

кожному з нас –

потрапити під збільшуване скло
чогось незвичного...

із острахом причиняю

дверцята пам'яті

і залишаю в глибині мозку ті світлини,
що зв'язали час на розі століть...

«Загоріаю слова у вічність...»

* * *

щодня, щохвилини ллється кров
твоїх синів і дочок, країно рідна моя...
вмирають діти твої у жадливій війні...
сторіччя вмивається слізьми...
безкінечний біль і смуток надриває
серце твоє...
де вихід із цієї боротьби за землю і
волю?..
чому ці смерті примушують матерів
відчувати незбагненність горя і
страждань
від страшних втрат квіточок свого життя
у той час, коли інші бавляться,
чіпляючись за гроші
і неосяжні статки свої?..
чому ці важкі хвилини для когось –
останні?..
залишися живою, Україно,
не дай збагнути гіркоту безвиході
сьогодення,
не дозволяй розгубити віддзеркалля
своїх зірок
у рідному небі,
адже чиясь зірка вмирає саме зараз,
цієї миті,
без твого захисту і любові...

«Ми інші у нашій терзливій волі...»

* * *

коли Ти зможеш, Господи,
зупинити цю прокляту бійню
не сумісного з буттям
пекла крові та сліз
і накриєш простирадлом любові
усіх,
хто пішов до тебе,
не зрадивши чеснот і волі своєї?..
чи зможеш, Господи,
простити руку нелюда,
який, натискаючи курок зброї,
миттєво змітає з обличчя землі
чужі душі у безкінечному
намаганні
вбивати чийсь мрії та виривати
з полону життя безкінечність
щастя?..

«Загоріаю слова у вічність...»

* * *

благослови душі упертий погляд
у сивину віків остогидлого буття...
у гурті завзятих прийомів
і несподіванок порятунку
від усього сміливого
є вихід у сум і натхнення
далеких весен
і непередбачуваних змін...
у скорботі вічності ллється століття
жаху і полум'я
у центрі звучань болю
і безкрилої безпорадності...

«Ми ішли у пам'яті першої волі...»

* * *

не бажаю рухати собою безсоння,
зустрічати сонце на безкрайніх заплавах
глухих вітрів,
знімати на плівку беззбройні кадри
посмішок долі,
відчуваючи при цьому безжальний біль
від блукань островами надій і того
безкінечного суму,
яким раптово наповнюється серце
від безсилового відчуття самотніх
сподівань на те,
що вже ніколи не здійсниться тому,
що свого часу не впіймав
за хвоста вдачу
і втратив ключа в темряві неспокою
у скупих цифрах років...
побіг за ними раптово, непередбачено
та й зупинився несподівано
у жорстких обіймах часу,
без волі, на порозі свавілля
кмітливих зрушень
чогось незбагненного,
за яким – прірва клопоту днів і ночей
блаженного небуття...

«Загоріаю слова у вічність...»

* * *

у неба – шалені очі,
дивляться ночі в них –
і самі шаленіють...
від втоми, від блиску –
червоні,
від горя – багрові,
від війни – мармурові...
на спомин залишу
вічність
у підвалинах свого серця...
може, створиться
щось незвичне
в оклику неба
і тих очей
незбагненних...

«Ми ішли у пам'яті першої волі...»

* * *

скляні очі доріг...
невимовний глухий сум
у галуззі утрат...
вtrat серця і розуму
у безпам'ятстві хвилин,
щиросердих, роздертих
на клаптики тривог
у задумі пекла словесного...
роки буття у зливах
і перехрестях...
чи збагнеш усю простоту
їхньої душі
у нерозтрачених хвилинах
свавілля і жалошів природи,
яка завзято намагається
захопити увесь простір
твого натхнення
і порушити звичність життя
своєю невіпадковістю?..

«Загоріаю слова у вічність...»

* * *

повіриш у шорсткість слова...
як променем блискавиці,
вдарить тебе обрубком звуків...
наче німота настане,
приб'є лавою словесною...
усі намагання врятуватися марні...
боляче...

«Ми інші у нашій першій волі...»

* * *

срібло крил небесних
під сонцем беззахисних надій,
що заважає вам бути ніжними,
подолавши скруту
і жебрацтво долі
блуканням по тенетах душ
у ненаситному тисячолітті?..

«Загоріаю слова у вічність...»

* * *

жорна пам'яті
намолотили вже стільки зайвого,
що у полоні стелі небесної
майже не залишилося місця
для чогось непередбачуваного
у своєму намаганні розщепити
хвилини на секунди,
а секунди – на вічність...

«Ми ішли у пам'яті першої волі...»

* * *

ідучи камінням,
що засмагло журбою,
у згині вітрів прославляє
скутість рук
розтращений біль
під чужою бідною,
що війною несеться...
байдужість рахунків
залишених в бідності весен –
за обертом спин сивих янголів,
що відмолюють гріхи
на розкриллі перехресного вогню...
чуже небуття
без рахунку протестів і згоди
під мовчанням тіла буття
навіки залишається там,
де не грають сурми перемоги
під неволею лихої природи...

«Загораю слова у вічність...»

* * *

античність як спроба
перекроїти час і сутність
на свій лад,
входячи у той давній рай
харизматичних поколінь...
оживають зірки
у вічних небесах натхнення,
не знаходять виходу емоції,
там і залишилися міркуванням
без потреби вийти назовні...
мови – склепи бажань
тимчасово припинених
територій кіл пекла,
беззбройних рухів
без тепла і світла...
старий світ зникає навіки
без мотивацій позитиву –
сумно,
пилом покрито часи і народи
без кохання до нестями...

«Ми ішли у пам'яті першої волі...»

* * *

чи все розумієш,
залишивши сумні перони
і причали безнадійних
прокислих локацій,
розіп'явши зухвале сонце
на вежах днів?..
чи будеш живим
на порозі глибоких корневих
змін того,
що доведеться прожити
в сумних вечорах і ранках,
у присмаку волі тих
промерзлих територій,
яких чекають календарні
співзвуччя дат
на безплідних землях
залишених у спадок
питань без відповідей...

«Загоріаю слова у вічність...»

* * *

на вулиці,
за рогом буття,
у полоні свідомості
безпричинного руху сповіді
чую мелодію дивного руху
моменту,
що сповзає за тінню
світанкової безпритульності
напівживої планети...

«Ми інші у нашій першій волі...»

* * *

брутальність уже відчуває свободу
від обов'язків і сивою хвилиною несеться
роками і кордонами бездум'я,
змиваючи усі моральні засади
у своєму благанні виплекати волю
без задухи болісних суперечок
і зайвих слів...

«Загораю слова у вічність...»

* * *

лапають скроні дерев
промені надії...
ямби, хореї
ненаситних звучань
віршованих смолоскипів...
невивчене, розкуте свавілля
транслітерованих зусиль
байдужих зазіхань на власність
горезвісних портретів епохи...
марить, знемагає у безвісти слова
чужа печаль,
смути скувала серце...
каганець безпорадності
блимає у темряві надломів
і перешкод
мальованих картин світу...
минає все,
що здавалося великим,
минає без прощення
у плетениці втрат...

«Ми ішли у пам'яті першої волі...»

* * *

зупиняю голки часу
своїм невблаганним
миттєвим бажанням
відчути його неповторність
і велич незабутніх подій
на згадку вічного безмежжя хвилин
у перетинах замшлілих днів
і непривабливих розтинах
безжального повітря...
розпускаю секунди...
мчать вони, неприкаяні,
розчахуються, незграбні,
своєю невихованістю,
спотикаються безпричинно,
не даються в руки...
а я лечу крізь час,
прориваючись
через страшні перешкоди
страждань і безпорадності
терпких спокус віку...

«Загоріаю слова у вічність...»

* * *

у вишиванки є душа,
чомусь така сумна й беззахисна...
вона наче дивиться на мене і питає:
чому купуєш?..
чому вдягаєш мою тілесну обнoву?..
чому ховаєш свою душу
у розкішне вбрання
мого різнокольорового весняного саду?..
а я насправді боюся потрапити
у ніжність твоїх барв,
дійти до сутності твого сприйняття світу,
занурившись у владу
чарівного спротиву фарб,
безкінечної спокуси блаженства
молитовного краю любові...
боюся втратити безмежність
раптового погляду твого серця
і навіки залишитися твоєю,
пізнавши блиск незбагненних
твоїх очей
і миттєвості хвилин об'єднання
з моєю душею...
чи гідна я твоєї святої цноти,
з якою ти даруєш мені
свою одвічну сутність?..

«Ми інші у пам'яті першої волі...»

* * *

ми – інші
у пам'яті терпкої волі...
в облуді нетлінних порад
настирливо товпляться знади...
полюють на наші душі
подарункові набори гріхів
на тлі шаленого болю...
обмети хибних шматків,
наче крила, що надірвані
чисюсь незграбною рукою...
молебень не рятує,
тільки руйнує завтрашній день
назавжди...

«Загоріаю слова у вічність...»

* * *

чи витрачаю час безмолитовний?..
моє осоння гине у зірках,
натикаючись на шквальний вогонь
вітру зухвалоого...
чи дозволяє мені вийти
за межу туманів змін,
приречених бажанням вижити
і не загинути
під дощі вимірів часу...

«Ми інші у нашій першій волі...»

* * *

у втомі суперечок безнадії,
у зашморзі абсурду
запізнілих пробачень
хто озветься?..
хто допоможе знайти
квітучий рай
безсмертя Perezрілих істин?..
то першим пізнає
сутність відвертого дотику
до мовчазного перехрестя кохання?..
незаконне нагромадження
зухвалих подій
у безвісти слова і справи...
небажання зустрічі з минулим
щемом озветься
у повітрі самоти...
янголи білих ночей
десь блукають,
шукаючи виходу...

«Загоріаю слова у вічність...»

* * *

безсило опустила могутні руки земля,
не заграло коромисло веселки
у сивому небі,
не спіймала промінчик сонця
безкрила туга –
відвернулася доля від рідного порогу...
обійми жовтогарячих істин
десь зникли,
мабуть, пішли у небуття спогадів,
залишивши їх у пам'яті світлин,
не зрадивши нікого у намаганні
розгадати загадку
рухливого змінного настрою буття...

«Ми ішли у пам'яті першої волі...»

* * *

Господи,
розмова з тобою
залишає у спокої
вітер насолоди
безкінечних супротивних доріг
у терпінні далекого сядва
такої близької волі...
згадай свою зірку,
вона тебе пам'ятає,
обожнюючи той час,
коли ви були разом...

*«Озираюсь у просторі
словесного
розкриття любові...»*

* * *

я – з країни вікозрілого кохання,
безмежжя галасу і пустоти осені,
раптової нестями у шепотінні весни,
ризикованого моменту сліпого каяття
досвітньому вогню...
хіба зможеш розкрити мою душу і тіло,
не спалюживши чистоту
рухливих змін?..
руйнууй своє призначення
без вибачень із неволі щастя...
залишайся відвертим у незмозі блукати
шляхами незвіданими...
літай, мій птаху, відчуй сонце і
волю вітру
під вічністю легкого крила любові!..

«Загоріаю слова у вічність...»

* * *

шаленого кохання прошу для тих,
хто ніколи не кохав,
хто у мінливих днях
чекав спокою від турбот очманілих,
хто не зустрів його завчасно,
хто не зумів подолати перешкоди
у тернових вінках безнадії,
хто зробив своє життя нестерпним,
хто волав про щастя бути самотнім
на долонях безкарності за свої вчинки
у тихому калатанні серця...

«Озираюся у простори свавесного розкриття любові...»

* * *

не вмію бути не собою,
благословивши самоту,
і, вкрившись пінною журбою,
себе сприйняти як оту
шалену квітку едельвейсу,
життя шляхетного її
в смерканні вічного кохання
у горах сивої землі...

«Загоріаю слова у вічність...»

* * *

неспалене листя почуттів
в оберемку безнадійної спраги
відчути можливість сповіді
скреслої криги у безвісти
шаленого слова,
що розриває собою повітря,
згасає під поглядом сонця,
очманілого від уваги стиглого часу...
вічність погляду безкрайнього неба,
живого від натхнення вогню любові
у струмі швидкоплину років...
найтемніша ніч заграє у сурми,
червоні й чорні,
на долонях музик – очманілі дощі
змін і настроїв сьогодення...
а знаєш, усе це було насправді...

«Озираюся у просторі словесного розкриття любові...»

* * *

під розвоєм
солоного вітру,
що витирає сльози
небесної чистоти і злагоди,
залишається у відповідь
тільки чорна пляма
незнаного походження,
як мармурова квітка
чогось незвіданого
для прощання з усім,
що було колись не коханим...

«Загортаю слова у вічність...»

* * *

знов загортаю слова у вічність
і затуляюсь від слова «люблю»,
магія серця в дорозі незвичній
на роздоріжжі благань і гріхів...

«Озираюся у просторі словесного розкриття любові...»

* * *

розімкни свої обійми, сонце,
відкрий душу раптовому
пориву вітру...
на полях любові ще вистачить місця
спекотному жару
у переймах народження
полохливого відчуття
польоту небес
над вічно мудрою землею...

«Загоріаю слова у вічність...»

* * *

зроби з любові
статую свободи
від ревнощів,
палких обіцянок,
зайвих потурань,
від сміливості
непостійного серця,
від рухливого подиху
остаточних змін на краще,
від прощання з усім, що наболіло,
від терпкості незграбного повітря,
від крил, що оплітають твою
волю і тіло,
від безвісти турбот,
від застрілого «прости»,
від безлічі чужих рецептів на щастя,
від поблажливих чуток,
від воєн і світів,
невпізнаних, далеких,
як сивина наскрізних дощів
на поталу віку...

«Озираюся у простори слобесного розкриття любові...»

* * *

я тебе обираю
серед безлічі гірких прощань
і пробачень...
я тебе обираю
серед сонму дивних бажань
і ласощів надій несміливих...
я тебе обираю,
зачинившись в полоні
застарілих істин
і того незвичного шелесту життя,
яке заплющує очі
від остраха буреломів
у крихтах сподівань на краще...
а чи варто?..

«Загоріаю слова у вічність...»

* * *

обоє там зустрінуться у вічності,
у першоцвітах і в душах снів,
у перегуках днів нерозкритих тем,
у пережитому поетичному співі
на отаві осіннього сонця...

«Озираюся у просторі словесного розкриття любові...»

* * *

як ознаку волі збережу нестяму
першої любові,
перших візерунків ніжності,
той несміливий погляд синього неба
у рухах мінливого щастя...
воно розіллється по хвилинах
там, де загортає зорі вітер,
там, де бушує злива
нетривких років,
там, де виє біль
від безсилої спраги щось змінити
і обірвати сум...

«Загоріаю слова у вічність...»

* * *

навряд чи стану твоєю
у стані обману і релаксу змін,
непередбачуваних ризиків
втрат кохання у піснях літнього
безкрилого вітру,
безнадійного сподівання
у заплавах очерету...
ні в чому ти не схожий на мене...
не втілити свою мрію
у твій закритий простір
ефіру радіохвиль...
твоє мовчання
так необережно рухливе
у дотиках незвичності благань
і нестримних хвилинах
подиху серця...

«Озираюся у просторі слобесного розкриття любові...»

* * *

озираюсь у просторі
словесного розкрилля любові
багатовекторного напрямку
волохатого світу звуків,
побудованого на мареві значень
і того змісту,
що робить їх такими рідними
і близькими моему серцю...
відчуваю їхній біль і смуток,
притуляючись до них щобою...

«Загоріаю слова у вічність...»

* * *

у безвісти росяних трав,
де блукає незвідана мить
ризикованих слів,
знайду свій шлях
на гострих щаблях любові,
яка причаїлася і чекає волі,
щоб засяяти чистим світлом
бажання...

«Озираюся у просторі словесного розкриття любові...»

* * *

під маскою взаємного кохання
у нетрях часу тільки вітер виє...
він залишає у блуканні сірім
щось неповторне, вічне,
незбагненне...
він теж несе свій хрест повз ночі
і ранки днів смугастих...
пробігтися б йому землю,
морями і мрійливими садами...
хіба він зможе озирнутися
у хмарах
і пісню заспівати наостанок?..
чи схоче?..

«Загоріаю слова у вічність...»

* * *

на осінньому бастіоні чужих
де ти – свій?..
час непостійних змін –
у свічках,
запалених випадково...
витвір гаїв
у безмежжі кам'яниці...
чи кохаєш?..
чи здатен?..
несила...
вічна згуба...
вічний мотив...
і нарешті змиває злива
ті повені холодні...

«Озираюся у простори свавесного розкриття любові...»

* * *

приречена тобою на життя,
несміле під сполохану елегію...
пророцтво місяця –
віддуння почуття,
солоний мед
в роменах зголоднілих...
некоронований задумливий
скрипаль...
чаклує над очманілою журбою...
не відцурається
застиглими ідіомами
скам'яніле твоє причастя...

«Загоріаю слова у вічність...»

* * *

чи хочу бути
твоєю останньою надією,
безмежною довірою почуттів,
блаженим болем солодкої миті,
розрадою терпких днів,
вибухом миттєвих почуттів,
гріховною отрутою весняного
присмаку,
молитвою віри майбутнього,
судомами безкінечної самотності
тієї миті,
коли ти зупиниш
хвилювання серця
у святому плині своєї
недолугої долі?..

«Озираюся у просторі словесного розкриття любові...»

* * *

візьми, мій янголе, знесилену печаль
думок пекельних наповнені шухляди
і віднеси їх за пороги пекла стрімголов...
хіба не встигнеш опинитись знов
в далекім краї?..
там палка любов
знов веселиться у пташиній зграї...
немає там ні пекла, ані раю,
лише сама покраяна любов...

«Загораю слова у вічність...»

* * *

я кохаю тебе, самотносте,
дивний опір знов чинить вітер
і розгойдує гілки серця мого,
заблукавши в словах незрадливих...
полиши мене у багатті думок
вікозрілих,
дозволь прийняти твою нездатність
відчути поштовхи сонця
і повірити в силу твою...

«Озираюся у простори свавесного розкриття любові...»

* * *

бачиш: знову відчиняються двері
радісті незбагненної –
це Господь посилає надію
сприймати сьогодні
як завісу від печалі
і розчарувань
для зустрічі з минулим...

«Загораю слова у вічність...»

* * *

незрозумілий шлях
залишився в минулому...
усі терни, перешкоди
з наболілого, нікчемного буття
сховалися десь там,
за обрієм свідомості...
розгойдані думки -
чорнильні плями на стелі,
колеса розваг, морок снів...
у всьому – таємний зміст
безкінечності,
спокусливий орнамент затхлості
марно втрачених днів,
без подиху вітру,
без подиву сміливих слів,
без раптових мрій ризику любові...

«Озираюся у простори свавесного розкриття любові...»

* * *

урятуй мене від самоти,
від легковажності сприйняття світу,
від зухвалих крил марних мрій,
від словесного сміття і бруду надії...
у безсоромності журби –
одвічність пустозрілих тем,
що озвуться колись крихтами хмар
на чистому тлі любові...

«Загоріаю слова у вічність...»

* * *

а ночі – неначе коси,
що спіліають хвилини
у вінки розібраних польотів
минулого,
шукаючи те, чого немає,
що не світить у темряві
вогником бажань...
пручатися марно...
по кожній тятиві вітру
збігу обставин
ніколи не дійти до суті
без тебе...

«Озираюся у простори свавесного розкриття любові...»

* * *

у беззвучних звуках піснеспівів,
у прив'ялих запахах черешень,
у тернових дотиках бажання,
у роздертих сонячних проваллях,
у засмучених блуканнях весен,
у тенетах пролісків замшлілих,
у шалених степових романсах,
у хвилястій ковилі зухвалій...
всюди, де сувора плахта неба
накриває віддзеркаллям сонце, –
зупинись!
не треба
шукати кохання...

«Загораю слова у вічність...»

* * *

ми змінилися навіки вічні,
у камінні проросли,
сховалися за дощами
спокою і безпеки...
хотіли народитися знову
і залишитися осторонь усього
у незбагненному часі,
окремому вимірі днів,
у лоскотанні зірок,
у безкінечності нестримного
полону безвісти,
у невгамовному бутті бажань,
у перегонах важливих
і неважливих подій,
у задрощах змін,
у рухливому сьогодні
минулого і майбутнього,
в оповідках століть,
у безмежності чужого щастя,
там, де світить сонце,
там, де марно гасають
сполохані вітри,
там, де не зазирають у вікна
обличчя тривоги,
там, де немає життя
без погляду любові...

«Озираюся у простори свавесного розкриття любові...»

*« Під подихом
безкінечності... »*

«Загоріаю слова у вічність...»

* * *

я тоді ще була малою,
коли наснилися мені якось вірші,
що бігли повз нестримною ходою,
натикалися на звуки розторопні,
пересмикували склади на частини
позаполярних значень,
благали волі, щоб вилитися назовні
у безмежжя знаків,
заподіяли шкоду собі і долі,
за окрасць неба зачепилися
і повисли на сонці,
а потім з дощами полинули,
на райдугу всілися
і згори задивилися на цей світ
волошковий
у рухливих подіях зрілості...

«Між подихом безкінечності...»

* * *

поезії...
рухлива сила звуків
у полоні змістовних знаків
наболілого...
ти – жива квітка
натхненного тепла,
живильної вологи у спрагу,
безкінечної віри, надії і любові
у своєму одвічному прагненні
зупинити час і простір,
надати сонцю вільного вітру,
побачити світ,
зрозумівши плин буття,
народжувати і народжуватися
знову й знову,
дістатися неба і земних глибин,
бути справжньою і несподіваною,
щоб, захлинаючись твоїм пеклом,
відчути знову вогонь свого серця...

«Загоріаю слова у вічність...»

* * *

іду за тобою, весно,
грайлива,
кохана,
блаженна біла надія...
у потопі вітрів згуби
не зрікаюсь тебе
у слові праведнім,
у роках гріхів,
у зухвалих очах суму
п'янкої музики
сивих дощів,
учорашнього підпаленого листя,
втраченого простору вальсів,
крижаного співу погляду вічності...
усі паролі звичних небес
раптом зникли,
сховались у безмежжі блискавок,
забутих у передчутті
 несpalених зірок,
що шаленіють від вогню
 твого тепла...

«Між подихом безкінечності...»

* * *

насміхалося над собою літо,
синьооке, невгамовне,
яскраве, занудливе,
кружляло під манірною
засмагою сонця,
сподівалося потрапити
під шати любові,
насолоджувалося своєю волею
і зірковим натхненням,
колихало усю змарнілу рать дощів,
яких йому вистачало,
щоб усвідомити
свою значущість і втому,
налаштувало сонце на довге життя
у безтямному світі радощів і любові...
гей, літо, незбагненне, грайливе,
ризиковане, скороспіле, натружене,
чекай незабаром лукавих осінніх чвар,
що нахлинуть несподівано,
якщо не встигнеш піти
вчасно у вічність,
поклавши на жертковий вітвар
свою швидкоплинну примару...

«Загоріаю слова у вічність...»

* * *

згадай мене, море,
у безмежному розкриллі
твоїх думок
на неосяжному просторі
сонячного вітру,
у швидкоплинному часі
незграбного хвилювання
на кордонах незвичних подій
зверхності нездійсненого
у нестримності твоїх почуттів
до мене...
пам'ятаєш, як ми з тобою
колихалися на хвилях ніжності
і любові,
ти кликало мене у свої світи,
а я пручалася гордошам волі
та обіймала тебе, наче востаннє...
ти блукало, море, чужими дорогами,
безталанно зупиняло на мить
стрімкість свого руху для того,
щоб знову й знову бігти за обрій
такого несподіваного щастя
у безвісти мовчазного часу...

«Між подихом безкітності...»

твій поклик донині огортає мене
вогнем спогадів,
пам'ять зберігає сторінки бажань,
залишаючи на спомин землі,
які так мінливо ваблять мене
своїми безнадійними загадками...

«Загоріаю слова у вічність...»

* * *

у незбагненності чужого буття
і чужої мрії навряд чи визріє
щось чисте й незаплямоване
у лоскотанні наївної весни,
збурить серце, розбудить бажання,
покличе за собою у незвідані шляхи,
перегорне сторінки нестями
і проллється світлом у мороці
без ліхтарів і сонця...

«Мід подихом безкітності...»

* * *

добро набираю в долоні,
очі сміються і плачуть...
творчих днів вистачає
для подвигів скромних дат...
засивіли вже крони
цікавих неспалених весен,
до землі нахилились
у ризах вирію життя...
сторінки спадкоємних книжок,
стилістичних наборів абзаців
і ліричних принад,
і зухвалих мережив рядків...
пожалкую за тим,
що у зашморзі праці
іноді не помітити сонця
на схилах покрайних днів...

«Загораю слова у вічність...»

* * *

розбестити чиєсь щастя,
розбити його на друзки,
не зібрати до купи
усі вигівки долі...
притулитися і відчути,
як серце поволі спиняє
свою ходу...
слова залишають вічність
недозрілими,
марними, глухими
до чужого болю...
не женися за тим,
що спинилося
в обіймах пустоти...

«Між подихом безкітності...»

* * *

там, де я ще ніколи не була,
у самотності свої закони...
там свої спогади у калюжах невідомості,
там отрута мостів, що не дивляться
в небо,
там розчленовані залишки кордонів
незвіданих карбувань літер
у нерозумних руїнах копіткої праці...
там немає того, що зробить нас
щасливими,
там багатоповерховість спогадів
бентежить стежки пам'яті,
не відчувши свого плину
в безмежжі вогню,
там іграшкова лотерея марних
сподівань на те,
що ніколи не здійсниться,
адже розмальовки часу
навіки закреслені
темною фарбою...

«Загортаю слова у вічність...»

* * *

загортаю свої думки
в острови часу безмежного,
босого, похиленого,
схибленого оманю слів
і протиріч на засадах того,
що люди називають долею...
чи зранку гортаєш сторінки змін,
чи ввечері гортаєш сторінки помилок, –
завжди в усьому – ти сам,
провиною безладу і негараздів,
зухвалою слабкістю
неприйняття рішень,
можливістю не зробити того,
що мав зробити...
застуда хвилин у безладі думок
завадила зрозуміти
свою долю на лірі бездоріжжя
невдалих рухів часу...

«Між подихом безкітності...»

* * *

не озирнуся...
піду неповторною
на схили прадавніх днів
у розсипах зомлілих зустрічей
із минулим...
легковірна хвиля
 незбагненного тепла
накриє з головою...
пручання зайве...
час зробить свою темну справу
подолати спротив років і долі
у безвинному русі,
без відпочинку нещирої любові...
вона закриє собою сонце,
заворожить своєю миттєвістю,
звалить із ніг буття,
накине чорне простирадло
на нещирі душі...
бракуватиме їй сміливості
для нових звершень
у подиху безкінечності...

«Загоріаю слова у вічність...»

* * *

і тоді ти зрозумієш, напевно,
що усілякі бажання не матимуть сенсу
у відрядженні тих далеких
безголосих натяків
на все минуле, теперішнє і майбутнє...
що було, є і буде – таємниця
попереднього зв'язку
нікому не потрібних слів у реченні,
яке нічого не означає,
тому що вкрите облудою
беззахисної неволі попереджень
щодо втрати безкінечного сонця надії...

«Між подихом безкінечності...»

* * *

безсилий сірий морок слів
не зможе відчинити двері надії
та покликати за собою
щирість дотиків,
що лоскочуть душу
грайливими спогадами,
забираючи з собою дні і ночі
заскорузлої печалі
від серця й до серця...

«Загоріаю слова у вічність...»

* * *

веселкова нагорода
для туманів і перешкод
у пітьмі звільнення
від невідворотності каяття...
у логіці починань,
як кістка в горлі,
застрягла заскорузла печаль,
що судить нас байдужістю
і втомою часу,
відгороджує від безлічі справ,
сподіваючись потрапити туди,
де на неї ніхто не чекає,
тому що втрачені мрії –
на чолі неба...

«Між подихом безкітності...»

* * *

замерзлі квіти
на вікні надії...
у незалежності небуття
їм сумно від нетерпіння
дочекатися зимового настрою
у сутінках безмежності
сивочолого вітру,
на долонях якого
вони могли б причаїтися
і перечекати зимову наснагу,
а потім, розчулені,
розчинятимуться
в теплих усмішках сонця,
якого вони так чекають...

«Загоріаю слова у вічність...»

* * *

а веселка розпушила свого хвоста...
без дощу їй так радісно...
вона живе на цьому світі вічність...
у залатаному сторіччі
їй не вперше сприймати небо
як оберіг її кохання...
чому ти така спокуслива, веселко?..
ти, завжди усміхнена
у різнокольоровому вбранні
ніжних сподівань,
грайливо жартуєш над світом,
святкуючи свою перемогу
у відлунні щирого сонця...
тобі вистачає тепла небесного,
під його захистом ти смілива,
як ніколи, у своєму коханні...

«Мід подихом безкітності...»

* * *

завинила...
негарні вчинки десь раптом
виявились з-під темних поцілунків
холоду і несмаку
тих блукань безпорадних,
із випадкових негараздів гострих скель
недоречних слів,
з'язаних у символи звуків
ланцюгом образ і провин безславних
за низками спалахів шалених
застиглих пекельних нот багать,
зляканих на краю любові,
без ніжності і розплати за все те,
що колись тільки починалось...

«Загоріаю слова у вічність...»

* * *

хай навіть зненацька лусне світ –
та всі мрії раптом здійсняться...
і перегорне сторінку життя вітер –
і свою зверхність відчують небеса...
і чорні зіниці нічних вікон
втраять пильність...
і всі зухвалі причини для життя
очманіють від щастя
оволодіти нами...
навіть тоді ти не зможеш
збагнути того,
що втратив мене назавжди...
у неповерненні хвилин –
уся примарна сутність надії...

«Мід подихом безкітності...»

* * *

кольори спокути,
які ви:
яскраві у своєму бажанні бути
чи темні від того,
що вже награтися
в жадібну гру поколінь
на безкрилому
шматті кохання?..

«Загоріаю слова у вічність...»

* * *

твій дім припинив бути домом енергії
розумних вражень, поразок і перемог,
рухливого плину романтики,
різнобічних принад і розповідей...
у безмежжі світла і темряви снів
немає голосу любові,
і тебе в ній немає...

«Мід подихом безкімнатності...»

* * *

ти блукаєш без мене світом...
іноді самотності своєї не відчуваю...
знаю, що ти десь поруч,
вічний мандрівник перехрестями,
незайманими, відвертими
у своїй щирості
розплющити очі і поглянути на тебе
посивілими скронями
розбурханих днів
без заперечень і всього зайвого
у невпинному бажанні пізнати
сутність буття...

«Загоріаю слова у вічність...»

* * *

я молюся за тебе
в осінньому сяйві дерев
під безсоння опалого жовтого листя,
під боязливий погляд нещирого сонця
на тканині суму беззахисного неба...
тихо шепочуть вітами дерева,
наче складають невидимий рукопис
безнадійних думок
у марному намаганні повернути собі
мажорний настрій...

«Між подихом безкітності...»

* * *

іронія долі
збагнула свою перемогу
над усім, чого досягла
на жартівливому форумі безнадії...
як тобі це вдалося?..
можливо, чакри свободи
звільнилися завчасно?..
може, кусень надії
на обітниці волі
покликав зазирнути в майбутнє?..
можливо, вже немає чого втрачати,
бо все давно втрачено?..
може, рухливість часу
обмежена простором обіцянок?..
можливо, перейми вже почалися –
і на сході народився сонячний шар,
у колі якого безкінечність
втрачає сенс?..
усе можливо, якщо стає
неможливим те,
що складає твою сутність
в обіймах прощання...

«Загоріаю слова у вічність...»

* * *

я – багаття...

я – розплата...

я – рушійна сила слова...

я – незбагненність розчарувань
на широких шляхах

безмежного краю...

там немає того, що затуляє сонце,
що загортає усі надії,
що намагається спланувати за мене
щось незвичне,
що втрачає сенс бігти туди,
де тепло і затишно,
де немає вітру,
де є тільки безмежжя
недоторканних світів,
що, можливо, запросять мене
поблукати ними...

«Мідь подихом безкімечності...»

*«У баладах тернових
за нудною
потягнеться осінь...»*

«Загоріаю слова у вічність...»

* * *

бабине літо...
ти промайнуло майже непоміченим
на безкрайніх рубежах сьогодення,
не запаливши свічу надії та любові
на обличчі вранішніх туманів...
ти таке мінливе, бабине літо...
з долонь небесних
твоя примарна сутність
усі борги давно роздала
без почуттів і натхнення...
ти можеш усе: торкнутися сонця,
обійнятися з зірками,
розпустити незрозумілі дощі,
зачарувати собою не одні очі...
але ти ніколи не зможеш повернути
справжнього літа з його щедрою душею,
з його безкінечним теплом,
з відвертістю променів його сонця,
з непереможною вірою в життя...
і все ж таки не йди так швидко,
не ображайся на терпкий холод,
що так мудро жене тебе геть
зі звичного затишку любові...
залишайся надовго в теплому куточку
осіннього блаженства...

«У баладах тернових за мудрою потрапляється осінь...»

* * *

у баладах тернових
за нудьгою потягнеться осінь,
така незахищена, недолуга, незріла,
слабка своєю сивиною,
забутою ніжністю,
наче вбрана у броню весна,
що вже не здатна
оп'янити собою
усе залишене їй у спадок
цинічним літом...

«Загоріаю слова у вічність...»

* * *

мовчить усе,
залякане дощами і туманами...
мовчить рухливий,
осяяний останнім, осіннім,
щемливим сонцем полин,
що так гірчить своєю отрутою...
божевільна гра майже тіньового дотику
зліплених, нікому не потрібних
принад...

я й не гадала,
що мене так швидко наздожене
гріховна журба безкрилих надій,
яка так повільно гоїть рани
зомлілих почуттів...
так важко закінчити те,
що не починалося,
так легко зруйнувати
останній притулок надії,
що повертає свої борги не тим,
кому мало б...
куля вилетіла миттєво
і вразила пташку свободи
незаконних дій
образою гріхів,
що не спокуті...

«У баладах тернових за нудого погягнеться осінь...»

«Загоріаю слова у вічність...»

* * *

шкірою відчуваю плин часу...
почуття шкребуються у жертовні обійми
моменту істини...
так необережно поводжуся з собою:
примушую себе бігти куди не слід,
розгортаю сторінки непрочитаних
книжок,
намагаюся знайти щось давне з тієї пори,
коли все ще мало бути попереду...
а зараз... усе в минулому...
оптимізм зник, наче й не було,
відчутним стає холод
щербатих взаємин...
розрада хай зачекає – не до неї зараз...
думки натикаються одна на одну,
спотикаючись у суперечках...
уже не смішно...
наче щось несе мою удачу у далекі
світи
безмежності буття...
зупинити мить не вистачає сили...
не надірватися б ненароком...
вечір...
осінь...

«У баладах тернових за нудного погягнеться осінь...»

* * *

примружила очі осінь,
завзяття літа драгувало її щодня,
недочитана книга спалахів спеки
мріяла повернутися і з новою силою
спопелити вічність...
час плине у багатті відчуттів
чогось нездійсненого,
але такого бажаного
у своєму високодумстві благоання
зупинити сни долі,
що сунуть у палкому натхненні
знесиленої печалі
таких незвичних фарбованих силуетів
словесного болю на ризиках кольорів
у бездумному польоті
 бурхливої фантазії
терпкого кінця безнадійного літа...

«Загоріаю слова у вічність...»

* * *

а чого ти очікуєш
від самотності?
блага чи гріха?
червоного або чорного натхнення?
рожевих окулярів
чи блакитного сподівання
злетіти в небо?..
у чому твоє бажання,
самотності?
розчавити своєю статурою
усе те, що теліпається десь позаду?..
або ж наздогнати мертву природу
перед межею змін?..
буття реальне,
воно вбиває твоє намагання
пролізти у потаємне,
примусити зійти з дистанції
ще до того,
як закінчиться кисень в легенях?..
ти, самотності, вбираєш у себе відразу
усе те, що оточує тебе,
наповнюєш мовчанням рухи і дії,
перебиваєш плин часу,

«У баладах тернових за нудного погягнеться осінь...»

згортаєш випадкові гаразди,
кидаєш у прірву ненависті,
мордуючи своєю очевидністю...
чи вартуєш уваги
блаженного подиху життя,
його вічного кроку долями
у такому швидкоплинному часі?..

«Загоріаю слова у вічність...»

* * *

у потаємність облич і законів
вповзає тінь вчорашнього тепла,
торкається почуттів неозброєним
оком...
від суму хочеться бігти стрімголов
світ за очі,
нейметься серцю, шукає порятунку...
чи вдасться врятуватися
від застороги почуттів у вічності змін?..
чи вдасться сховатися від наболілого?..
усі птахи кудись зникли,
мабуть, понесли сиву печаль
у чужі краї, туди,
звідки ніколи не повернуться...

«У баладах тернових за нудого погягнеться осінь...»

* * *

солонна туга безвістю незримих
недосконалих поверхневих змін
душі торкнеться рухом запізнiлим,
нестерпним поштовхом
розчавлених руїн...
а так хотiлось вирватись на волю
вiд тих пророцтв одвiчної землi,
та тiльки струни нiжної вiоли,
що криють серце, втiшити не змогли...

«Загоріаю слова у вічність...»

* * *

полювання затісних візерунків кохання
на толоці настирливих щемів
рухливих подій...
що залишить на згадку,
неначе востаннє,
мовчазний очманілий повітряний змій?
він летить повз огрядні
розчахнуті хмари,
крізь одвічне відлуння безтямних доріг
і лоскоче небесні журби тротуари
легким подихом вітру
розвихрених криг.
зупини свою справу у блуканні
по долях,
залиши наостанок любов для життя,
я з тобою, як завжди, на обітничі волі
щирим посміхом серця
під гнів каяття...

«У баладах тернових за нудого погягнеться осінь...»

* * *

як важко буває усвідомити зиму...
її незграбне сумне простирadlo,
її незмінний одяг кольору савану,
її осатанілий холодний погляд втрат
і нещирої любові до неба і сонця...
як роздивитися у сутінках днів і ночей
її іронічну посмішку над усім,
що не збулося?..
як почути її пораду не занурюватись
у печальний посвист шаленого
згубного вітру
на пасмах розірваних хмар?..
як не збожеволіти від тієї
нахабної образи
на увесь світ з причини безсилля
щось змінити
у полоні сивого безмежжя
жахливої зупинки
усіх рухів і дій?..
і все ж таки ти прийдеш не надовго,
твої очі колись зустрінуть
невпевнену весну,
а мертвий саван безнадії прийме
лоно землі
у весняних буденних плямах
радощів життя...

«Загоріаю слова у вічність...»

* * *

затамувала спрагу
вчорашнього тепла
тієї насолоди незвичності,
яку дарує несамовита ніч надії
та безмежного щастя
від дозрілих почуттів осені...

«У баладах ієрархич за нурдою поіагнейсьа осінь...»

* * *

я надсилаю тобі услід скриньку
жовтого листя...
це – безнадійна справа повернутися,
занурившись у безлад обіцяного
тепла щастя
у рухливих митях сьогодення...
безвинність самотності удвох і на двох
спопеляє серце...
немає чим дихати...
у самотності виникають питання
щодо подальшої долі слів і вчинків...
шматує вона обереги,
що залишила пам'ять собі у спадок...

«Загоріаю слова у вічність...»

* * *

я – подих замшілого мудрого листя,
що зупиняє свій вільний політ,
тільки відчувши плечі землі,
на якій йому не вистачить місця,
тому що уже все зайняте
безтурботним сірим попелом бажань
і тієї безпорадної зради,
за якою воно злітало,
ховаючись від нещадного вітру
змін і негараздів долі...

«У баладах тернових за мудрою поглядається осінь...»

* * *

безкрило сунеться осінь
у мереживі листопадної пори...
вона стискає обійми поволі,
але міцно тримає свою зверхність
над усім, що вже давно втрачено нею...
вона така необачна:
зазирає у вікна і незамкнені двері,
забирає з собою залишки тепла
і огортає своєю невідворотністю
усе те, що підвладне її волі...
вона сильна і слабка водночас,
поцілунок її щемливих уст
так і проситься під чари пензля...
гріховність її долонь така відверта
щирим бажанням бути корисною
у вічності суму...

«Загоріаю слова у вічність...»

* * *

невже це я у сумній облямівці
старого люстерка...
чи то моя рухлива постава,
що нагадує зараз трухлявого пня,
залишеного без уваги
у символі гнучкого вітру...
чи то моє русяве волосся
в обрамленні сивого пасма
під посмішку зморшок
колись такого миловидного обличчя...
а очі?! .
вони свого часу зневажали біль,
тому що чекали ніжності
і такого бажаного погляду любові
і безмежного щастя...
куди ти женеш мене,
швидкокрила осене,
що не маєш кордонів суперечок
і жартів слів,
тобі так незручно ховати
самотність і безмежність
своєї сили?...

«У баладах тернових за нудного поглядом осінь...»

* * *

звісно ж, люди «другого сорту» –
усі ті беззахисні, безпритульні,
безмовні створіння,
яким так незручно ховатись
від людей «сорту першого»,
таких зухвалих, безапеляційних,
упевнених у своїх правах
без будь-яких обов'язків...
у космосі шалених днів,
що несуться хвилями,
здіймаючи час і простір,
залишаючи після себе
тільки сум і безлад,
у чому ваша правда,
скажені, лайливі дикуни,
що завжди несподівано
атакують першими
відвертістю своїх намірів
на словесних кордонах
брехливої порожнечі?...

«Загоріаю слова у вічність...»

* * *

знесилений вітер гойдає віти
зачублених дерев,
розкриває серця їхні
назустріч пеклу осені,
її кострубатову бажанню
заголитися у відвертості жалоби,
потрапити під сльози дощових крапель,
що огортають повітря холодом
і зневагою байдужості
у нерухомості безкінечної журби
передзимової пори...

«У баладах тернових за нудого поглянейся осінк...»

* * *

а горобина вже дозріла,
і повні гіркувато-терпкі кетяги
притягують погляди зимного ранку...
розіп'яті червоною зухвалістю,
скривджують своїм дивом час і простір,
гуртують почуття в один

величний спогад
усього того, що торкається душі...
сніг обмежив моє спілкування з тобою,
його немає і, напевно, вже не буде,
і твої ягоди майорітимуть самотністю
на пустелях міських тротуарів,
як свято вічного вогню любові...

«Загоріаю слова у вічність...»

* * *

ти мене накриваєш, осене,
своєю незбагненною очевидністю,
примхливою зухвалістю,
по кроках забираючи бажання
швидкого плину часу,
мінливої зради,
в яку я опускаюсь поволі,
затуляючись долоньями
від твого нахабного кокетства...
загратися зі мною у мріях,
повністю накрити мене
листопадною безпорадністю...
не поспішай...
ще сонця хочу...

«У баладах тернових за нудного погягнетися осінь...»

* * *

блукай у снігових спогадах
історичного плину часу,
відчуваючи усім своїм єством
його присутність у тривкій
нетлінній миті незграбного почуття
кохання до всього,
що тебе повсякчас оточує
цього похмурого ранку...
оповідка твого кохання, звісно ж,
не змовкла від того,
що за вікном – зимовий пейзаж,
а весняна радість буття –
десь там, дуже далеко,
і не дочекається її випадковості
так швидко...
несподівано сунеться
незграбна печаль,
вповзає нахабно у потаємні сутінки
грайливих змін тіней та світла
у проявах чужої сторінки кохання...
музика почуттів ще звучить
у сумному погляді вже
безкрилої надії...

«У баладах тернових за нудного поглянься осінк...»

* * *

зимовий погляд вічності
зазирає в очі нелюбові
та відчиняє двері вовчій зграї
байдужої невизначеності
злих негараздів долі,
що пнуться, натикаючись
на гострі голки
жорстокого свавілля
рухливих променів
гріховного буття самотності
і раптової несподіванки
зашморгу почуттів...
у чужій незбагненності
безкінечної волі
смертельних забаганок
днів і ночей
відчуваєш своє відчуження
від усього реального буття
і сприймаєш себе наче здаля,
без сонця і вітру тієї хвилини
спротиву
польотам колишнього життя...
бачиш себе теперішнім,

«Загоріаю слова у вічність...»

справжнім, у тому вимірі часу,
що оточує твоє сприймання світу
у раптовому погляді безкінечності суму
на безрадісному перехресті
невпинного сказу відсутності тепла...

«У баладах ієрархич за нурдою потягнетъся осінь...»

«Загортаю слова у вічність...»

що завжди дарувало відчуття польоту
у несподіване, загортаючи собою
все минуле для того,

 щоб перетворитися
на майбутнє, залишивши у пам'яті
найсвітліше...

святкова феєрія січня...

ніколи не наздогнати тебе,
повертаючись у дитинство,

коли всі рідні ще були живими
і відчуття любові кликало за собою

 так щиро,

що здавалося,

крила здіймаються в небо

і так буде завжди...

сумна феєрія січня...

«У баладах тернових за нудного погягнеться осінь...»

* * *

недолуга доле моя,
навіжена, зухвала, розхристана,
мінлива, потойбічна, примхлива,
дволика, необережна, замріяна,
ризикована,
така не захищена сонцем
від вітрів скажених,
зволожених дощами і туманами...
але не скривджена, чесна,
щиросерда, правдива, знеболена,
гріховна, кохана, знесилена...
навіки вічні – моя...

Замість післямови

Олена Мамчич належить до когорти тих сучасних поетів, чия творчість – завжди на вістрі часу, її хвилюють проблеми буття і свого місця у нашому швидкоплинному світі.

Відчутти музику неримованої поезії в реаліях сьогодення з метою реалізації авторської моделі сприйняття світу крізь особистісні почуття і думки – основне завдання, що його вдало втілює автор.

Сучасність такої поезії є очевидною, оскільки лексична і ритмічна таємниця слова допомагає читачеві пізнати світ і себе у цьому такому непростому контексті.

Своєрідність авторського почерку не у рими та ритмі, а перш за все – у внутрішньому змісті емоційної насиченості, навантаженні вірша, у синтаксичній будові тексту.

Інтонація життя у рядках поетки іноді є меланхолічною, чуттєвою, а іноді – зовсім іншою, насиченою силою волі, свободи до усього того, що її оточує.

Авторці притаманна культура віршованого слова та повага до свого читача. За допомогою виражальних засобів мовлення майстриня у ліричному синтезі та оновленні самого слова, символічних образах наповнює змістом людську душу, що робить її поезію неповторною.

Нехай кожен знайде для себе те, чого шукає, а любов, віра та надія живе у Вашому серці.

*Любов Райська,
читачка, філологиня*

ЗМІСТ

<i>«Ми інші у пам'яті терпкої волі...»</i>	3
<i>«доволі ще отаманів епохи...»</i>	4
<i>«від голоду вмирала земля...»</i>	5
<i>«одягаєш знову настрої...»</i>	6
<i>«щодня, щохвилини ллється кров...»</i>	7
<i>«коли Ти зможеш, Господи...»</i>	8
<i>«благослови душі упертий погляд...»</i>	9
<i>«не бажаю рухати собою безсоння...»</i>	10
<i>«у неба – шалені очі...»</i>	11
<i>«скляні очі доріг...»</i>	12
<i>«повіриш у шорсткість слова...»</i>	13
<i>«срібло крил небесних...»</i>	14
<i>«жорна пам'яті...»</i>	15
<i>«ідучи камінням...»</i>	16
<i>«античність як спроба...»</i>	17
<i>«чи все розумієш...»</i>	18
<i>«на вулиці...»</i>	19

«брутальність уже відчуває свободу...»	20
«лапають скроні дерев...»	21
«зупиняю голки часу...»	22
«у вишиванки є душа...»	23
«ми – інші...»	24
«чи витрачаю час безмолитовний?...»	25
«у втомі суперечок безнадії...»	26
«безсило опустила могутні руки земля...»	27
«Господи, розмова з тобою...»	28
«Озираюсь у просторі словесного розкрилля любові...»	29
«я – з країни вікозрілого кохання...»	30
«шаленого кохання прошу для тих...»	31
«не вмю бути не собою...»	32
«неспалене листя почуттів...»	33
«під розвоєм солоного вітру...»	34
«знов загортаю слова у вічність...»	35
«розімкни свої обійми, сонце...»	36
«зроби з любові...»	37
«я тебе обираю...»	38
«обоє там зустрінуться у вічності...»	39

«Загоріаю слова у вічність...» _____

«як ознаку волі збережу нестяму...»	40
«навряд чи стану твоєю...»	41
«озираюсь у просторі...»	42
«у безвісти росяних трав...»	43
«під маскою взаємного кохання...»	44
«на осінньому бастіоні чужих...»	45
«приречена тобою на життя...»	46
«чи хочу бути...»	47
«взьми, мій янголе, знесилену печаль...»	48
«я кохаю тебе, самотносте...»	49
«бачиш: знову відчиняються двері...»	50
«незрозумілий шлях...»	51
«урятуї мене від самоти...»	52
«а ночі – неначе коси...»	53
«у беззвучних звуках піснеспівів...»	54
«ми змінилися навіки вічні...»	55
<i>«Під подихом безкінечності...»</i>	<i>56</i>
«я тоді ще була малою...»	57
«поезіє...»	58
«іду за тобою, весно...»	59

«насміялося над собою літо...»	60
«згадай мене, море...»	61
«у незбагненності чужого буття...»	63
«добро набираю в долоні...»	64
«розбестити чиєсь щастя...»	65
«там, де я ще ніколи не була...»	66
«загортаю свої думки...»	67
«не озирнуся...»	68
«і тоді ти зрозумієш, напевно...»	69
«безсилий сірий морок слів...»	70
«веселкова нагорода...»	71
«замерзлі квіти...»	72
«а веселка розпушила свого хвоста...»	73
«завинила...»	74
«хай навіть зненацька лусне світ...»	75
«кольори спокути...»	76
«твій дім припинив бути домом енергії...»	77
«ти блукаєш без мене світом...»	78
«я молюся за тебе...»	79
«іронія долі...»	80
«я – багаття...»	81

«Загоріаю слова у вітність...» _____

<i>«У баладах тернових за нудьгою потягнеться осінь...»</i>	<i>82</i>
<i>«бабине літо...»</i>	<i>83</i>
<i>«у баладах тернових...»</i>	<i>84</i>
<i>«мовчить усе...»</i>	<i>85</i>
<i>«блукаючи у пітьмі нічних світанків...»</i>	<i>86</i>
<i>«шкірою відчуваю плин часу...»</i>	<i>87</i>
<i>«примружила очі осінь...»</i>	<i>88</i>
<i>«а чого ти очікуєш...»</i>	<i>89</i>
<i>«кидаєш у прірву ненависті...»</i>	<i>90</i>
<i>«у потаємність облич і законів...»</i>	<i>91</i>
<i>«солоня тута безвістю незримих...»</i>	<i>92</i>
<i>«полювання затісних візерунків кохання...»</i>	<i>93</i>
<i>«як важко буває усвідомити зиму...»</i>	<i>94</i>
<i>«затамувала спрагу...»</i>	<i>95</i>
<i>«я надсилаю тобі услід скриньку...»</i>	<i>96</i>
<i>«я – подих замшілого мудрого листя...»</i>	<i>97</i>
<i>«безкрило сунеться осінь...»</i>	<i>98</i>
<i>«невже це я у сумній облямівці...»</i>	<i>99</i>
<i>«звісно ж, люди «другого сорту»...»</i>	<i>100</i>
<i>«знесилений вітер гойдає віти...»</i>	<i>101</i>

«а горобина вже дозріла...»	102
«ти мене накриваєш, осене...»	103
«історія мого кохання...»	104
«блукай у снігових спогадах...»	105
«зимовий погляд вічності...»	106
«святкова феєрія січня...»	108
<i>Замість післямови</i>	111

Літературно-художнє видання

Мамчич Олена Борисівна

*«Загоріаю слова
у вігність...»*

Поезії

Для художнього оформлення видання використані
фото і малюнки з різних Інтернет-ресурсів

Літературний редактор *Любов Райська*

Технічний редактор *Олег Єрмоленко*

Фото *Валерій Шайгородський*

Комп'ютерна верстка *Ольга Полковник*

Комп'ютерний набір *Олена Мамчич*

Підписано до друку 14.12.2021 р. Формат 70 x 100/32.
Папір офсетний. Друк на різнографі.
Ум. друк. арк. 4,86. Обл.-вид. арк. 3,75.
Наклад 500 прим. Зам. № 0098.

ТОВ "Видавництво "Десна Поліграф"
Свідоцтво про внесення суб'єкта
видавничої справи до Державного реєстру видавців,
виготівників і розповсюджувачів видавничої продукції.
Серія ДК № 4079 від 1 червня 2011 року
Тел. +38-097-385-28-13

Віддруковано ТОВ "Видавництво "Десна Поліграф"
14035, м. Чернігів, вул. Станіславського, 40